

- 2) Съвместимо ли е с принципа на недопускане на дискриминация на операторите, съдържащ се в член 3, параграф 1 от Директива 2009/72/ЕО от 13 юли 2009 година относно общите правила за вътрешния пазар на електроенергия ⁽²⁾, парично задължение като разглежданата в производството водна такса, което засяга единствено производителите на водноелектрическа енергия с дейност в речни басейни, обхващащи повече от една автономна област, но не и производителите, притежатели на концесии в речни басейни, находящи се само в една автономна област, както и производителите, използващи водноелектрическа технология, но не и производителите на енергия, използващи други технологии?
- 3) Трябва ли член 107, параграф 1 ДФЕС да се тълкува в смисъл, че събирането на водна такса като оспорваната представлява забранена държавна помощ в ущърб на производителите на водноелектрическа енергия с дейност в речни басейни, обхващащи повече от една автономна област, тъй като така се въвежда асиметрично данъчно облагане за една и съща технология в зависимост от местоположението на централата и тъй като таксата не се изисква от производителите на енергия от други източници?

⁽¹⁾ Директива 2000/60/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 октомври 2000 година за установяване на рамка за действията на Общността в областта на политиката за водите (ОВ L 327, 2000 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 6, стр. 193).

⁽²⁾ Директива 2009/72/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 година относно общите правила за вътрешния пазар на електроенергия и за отмяна на Директива 2003/54/ЕО (ОВ L 211, 2009 г., стр. 55).

Преюдициално запитване от Tribunal Supremo (Испания), постъпило на 13 февруари 2018 г. — Parc del Segre S.A. и др./Administración General del Estado

(Дело C-113/18)

(2018/C 161/36)

Език на производството: испански

Запитваща юрисдикция

Tribunal Supremo

Страни в главното производство

Жалбоподатели: Parc del Segre S.A., Electra Irache S.L., Genhidro Generación Hidroeléctrica S.L., Hicenor, S.L., Hidroeléctrica Carrascosa, S.L., Hidroeléctrica del Carrión, S.L., Hidroeléctrica del Pisuega, S.L., Hidroeléctrica Santa Marta, S.L., Hyanor, S.L. и Promotora del Rec dels Quatre Pobles, S.A.

Ответник: Administración General del Estado

Преюдициални въпроси

- 1) Трябва ли екологичният принцип „замърсителят плаща“, посочен в член 191, параграф 2 ДФЕС, и член 9, параграф 1 от Директива 2000/60/ЕО на Европейския парламент и на Съвета ⁽¹⁾ от 23 октомври 2000 г., в която разпоредба се установява принципът на възвръщаемост на разходите за водни услуги и се изисква подходяща икономическа преценка на видовете водоползване, да се тълкуват в смисъл, че не допускат въвеждането на такса за използването на вътрешнотериториалните води за производството на енергия като оспорваната в настоящото производство такса, която не насърчава ефективното използване на водата, нито пък е свързана с механизми за съхраняване и опазване на публичните водни ресурси, и чийто размер по никакъв начин не е обвързан с възможностите за увреждане на публичните водни ресурси, а се основава единствено и само на възможностите за събиране на постъпления от производителите?
- 2) Съвместимо ли е с принципа на недопускане на дискриминация на операторите, съдържащ се в член 3, параграф 1 от Директива 2009/72/ЕО от 13 юли 2009 година относно общите правила за вътрешния пазар на електроенергия ⁽²⁾, парично задължение като разглежданата в производството водна такса, което засяга единствено производителите на водноелектрическа енергия с дейност в речни басейни, обхващащи повече от една автономна област, но не и производителите, притежатели на концесии в речни басейни, находящи се само в една автономна област, както и производителите, използващи водноелектрическа технология, но не и производителите на енергия, използващи други технологии?

- 3) Трябва ли член 107, параграф 1 ДФЕС да се тълкува в смисъл, че събирането на водна такса като оспорваната представлява забранена държавна помощ в ущърб на производителите на водноелектрическа енергия с дейност в речни басейни, обхващащи повече от една автономна област, тъй като така се въвежда асиметрично данъчно облагане за една и съща технология в зависимост от местоположението на централата и тъй като таксата не се изисква от производителите на енергия от други източници?

⁽¹⁾ Директива 2000/60/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 октомври 2000 година за установяване на рамка за действията на Общността в областта на политиката за водите (ОВ L 327, 2000 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 6, стр. 193).

⁽²⁾ Директива 2009/72/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 година относно общите правила за вътрешния пазар на електроенергия и за отмяна на Директива 2003/54/ЕО (ОВ L 211, 2009 г., стр. 55).

Жалба, подадена на 14 февруари 2018 г. от PGNiG Supply & Trading GmbH срещу определението, постановено от Общия съд (първи състав) на 14 декември 2017 г. по дело T-849/16, PGNiG Supply & Trading GmbH/Европейска комисия

(Дело C-117/18 P)

(2018/C 161/37)

Език на производството: полски

Страни

Жалбоподател: PGNiG Supply & Trading GmbH (представител: M. Jeżewski, adwokat)

Друга страна в производството: Европейска комисия

Искания на жалбоподателя

- отмяна на обжалваното определение на Общия съд на Европейския съюз от 14 декември 2017 г., с което жалбата на PGNiG Supply & Trading по дело T-849/16 е обявена за недопустима,
- произнасяне по допустимостта и обявяване за допустима на жалбата на PGNiG Supply & Trading по дело T-849/16, с която на основание член 263 ДФЕС е поискана отмяна на Решение C(2016) 6950 окончателен на Комисията от 28 октомври 2016 година за изменение на условията за изключване на газопровода OPAL от обхвата на задължението за прилагане на правилата за достъп на трети лица и тарифните регулации съгласно Директива 2003/55/ЕО.

Основания и основни доводи

Нарушение от страна на Общия съд на член 263, четвърта алинея ДФЕС поради неправилната констатация, че решението на Европейската комисия от 2016 г. не засяга жалбоподателя нито пряко, нито лично и не съставлява подзаконов акт, произтичаща от неправилно тълкуване на Общия съд относно характера и последиците на новото регулаторно изключение от 2016 г., включително чрез нарушение на член 36, параграф 1, букви а)–д) от директивата за природния газ в резултат от неприлагането на предпоставките за изключване на „нова газова инфраструктура“ и липсата на оценка за тяхното изпълнение, позволяваща в достатъчна степен да се преценят характерът и действието на изключението, въведено с решение на ЕК от 2016 г., и на новото регулаторно изключение от 2016 г., в резултат от неприлагането на параграф 1 по отношение на решението на Европейската комисия от 2016 г., изменящо обхвата на регулаторното изключение от 2009 г. Във връзка с това основание жалбоподателят сочи, че Общият съд не е преценил характера на новото регулаторно изключение, в резултат от което е достигнал до неправилна преценка на последиците от решението на Комисията за жалбоподателя.

Неправилно тълкуване на член 263 от Договора поради констатацията, че жалбоподателят не е пряко засегнат от решението на Европейската комисия. Във връзка с това основание жалбоподателят сочи, че е неправилна преценката на Общия съд, съгласно която той не е пряко засегнат от решението на ЕК. Възприетият от Общия съд подход не е в съответствие с досегашната съдебна практика относно прякото въздействие на решенията на Европейската комисия по отношение на субекти, които не са държавни регулаторни органи, адресати на решения.